

raške murre ning kartlikkud mötted süddant mul loor-
mawad; kardan et surmatund jubba pea fätte on
jöudmas. Endised pattud seisawad olsego palsud
pilwed mul waimo silma ees; oh, teie ei tea, mis
rahhuta miño ing on. Teie ollete üks aus wagga
mees, laške mind patto ülleötunnistada! wöike pree-
stri assemel miño kahhetsemist kuulda!“ Irmabbe
wastas: „Röige eſſiteks tõutage röwinist, wargust,
tapmist ja muud süddame kurjust opis mahha jätko,
muido ei maksa patto kahhetsemine middagi.“ —
„Sedda ma tean,“ ütles Reinowadde: „laške patto-
tunnistust mind allustada. Ei tohhi ma teile salgada,
fudda kõige lomade waste, kes praego meie kuñingrigis
ellawad, ma paljogi patto ollen teinud. Onno Messis
käppa pañin palko wahhese näppistisse, kus ta nahka
pargiti, et kübbara ja findad pandiks jättis. Kassi
petšin walle kelega ire, sõgile, kus ta lingo langedes
fibbedat rooska sai ja ühhe silma ärrakautas Ni-
samoti kaebab kuf Kanniushalg tõt möda; ma röwi-
sin lapsed tal ja pannin neid nahka. Ka kuñinga
lõukoera ja tema sure emanda waste ollen mitmel
puhhul eksinud. Kriimslim sai miño läbbi mõnda
äbbi ning teotust. Agga kassin aeg ei lubba kõik tem-
pusid siin ülestunnistada. Malja pärast sõimastin
hundi ikka onnoks, ehk me kui foggonist suggulased
ei olle. Ükskord — sest on aastad kuus teed — essa-
sin ma tük aega Ollowerre firriko liggidal, kus sel
seal paljo faño olli; seal tulji hund miño jure ja

immuetas fellalõmise ammetid öppida, et firrikomehhe
tenistust saaks. Ma siidusin ta jallad kella-ohhelikko
küge kammitsasse ja waña mees alkas lusti pärast
killa ellistama, et firrikomehhe ammeti selgets saaks.
Rahwas joostis iggaltpoolt löpmata kella-ellina peale
kollo, leidis hunti kammitsas ja andis temale wallo
et nahk agga suitses, tunni ta wimaks waewaga
rahwa käest peasis. Teine kord pallus Kriimslim
mind, et piddin musta judi-mütsi temale pähhe pan-
nema, sest temal olli immo möda füllasid kribbo-
krabbi kaubaga ümber käia. Seal förwetasin tullega
pä ümbert karivad ärra et nahk kortsus ja hundile
wallo pärast usgu. Misamoti öppetasin koera kom-
bel tedda sabbaga kalla pülidma. Ükskord läksime
jälle ösel ühhe rikka mehhe aita kiskuma, kus mõned
raswased sea kingid rukki salwes oolid. Kriimslim
krabis käppadega seina alla auko, pugges waewaga
sisse; agga aidas ei jöudnud mehhike ahnust felata;
söi ülleliga, paisus jämedaks kui tine kon, ja ei peas-
nud enam kitsast august taggas. Ma teggin õue
peal kärra, napsatasin verremehhe silma ees ühhe
kaña ja putkasin joofsu; siis läksin aida ette, lassin
kaña suust, ja rahwas sai seddawisi hundi jäljed
fätte. Si, seal wirrutati ühtluist wanameest, tunni
ta ärraminnestas, inimesed tedda surnuks piddasid,
sabbapiddi aija tahha weddasid ja siis maggama läksid,
kui eſſiteks nõu wötnud, teisel önikul hundi kassokat
mahha nülgida. Ei tea kui taua ta seal roidus seisis.